



fra Zvonko Grubišić

ŽUPNI VIKAR U MOSTARSKOM GRACU

U životu mladoga čovjeka neizmjereno je važno imati dobar uzor - nekoga za čiji se primjer može uhvatiti i koga se može nasljedovati. Mali Petar Grubišić, rođen 7. veljače 1915. godine, takav je primjer pronašao u svome stricu fra Gabri, koji je u njemu probudio želju da i sam postane fratar i svećenik. Prva četiri razreda pučke škole završio je u Grudama, a 1928. godine odlazi na daljnje školovanje u širokobriješku gimnaziju. Nakon završena šestoga razreda oblači redovnički habit i odlazi u novicijat na Humac.

Nakon godinu dana provedenih u novicijatu, Petar se vraća u školske klupe i ne više kao Petar nego kao fra Zvonko. Završava još dva razreda gimnazije te potom odlazi na studij u Mostar. Tijekom svoga školovanja na Širokom Brijegu, fra Zvonko se nije isticao odličnim ocjenama i izvrsnim uspjehom. Uglavnom je prolazio s dobrim ocjenama, a u sedmom razredu je čak pao iz matematike. No, u izvješću tadašnjega odgojitelja fra Tugomira o fra Zvonki stoji kako je bio marljiv i točan u izvršavanju svojih obveza te kako je bio čovjek molitve.

Za svećenika je zaređen 1940. godine te svoj studij nastavlja u Mostaru. Fra Zvonko i njegova generacija nisu imali priliku za nastavak studija u inozemstvu zbog ratnih neprilika. Ovo je samo jedna u nizu nedaća koje fra Zvonko doživ-

*fra Zvonko sa
novicijatskom
generacijom na
oblačenju
3. srpnja 1934.
godine, sjedi
treći sdesna*





fra Zvonko s braćom ispred lurske špilje na Humcu 10. prosinca 1934. godine

ljava u tim teškim vremenima. Godine 1942. završava studij te započinje svoje pastoralno djelovanje.

Tadašnja ga uprava Provincije raspoređuje na Humac, gdje je živio s još osamnaesticom braće. U početku je obnašao službu župnog vikara, ispovjednika i propovjednika, a kasnije mu je povjerena i služba vjeroučitelja u Ljubuškom. Nakon dvije godine fra Zvonko šalje dopis provincijalu u kojem traži premještaj s Humca, a razlog je bila bolest koju je prouzrokovala slaba prehrana. Također, u tom dopisu govori kako je stanje humačkoga samostana kukavno i jadno.

Fra Zvonkina se želja ubrzo i ostvarila. Na sjednici uprave Provincije 16. svibnja 1944. imenovan je kapelanom u Mostarskom Gracu. Župnik te brdske župe bio je fra Zlatko Sivrić, a uz fra Zvonku za pomoćnika mu je bio određen i fra Dobroslav Šimović, tadašnji profesor u širokobriježskoj gimnaziji. Uz njih, za tu su župu imenovani i fra Mirko Magzan i fra Bruno Raspudić koji su bili svećenici, ali su i dalje studirali u Mostaru.

U međuvremenu je župnik fra Zlatko slomio nogu te nije mogao izvršavati svoje župničke dužnosti. Plan je bio da fra Dobroslav mijenja bolesnoga župnika, no već 31. svibnja 1944., provincijal fra Leo Petrović šalje pismo biskupu Petru Čuli. U tom pismu moli biskupa za dodjelu pastoralne ovlasti fra Zvonki kako bi on mogao mijenjati župnika fra Zlatka. Biskup je odmah sutradan dao svoj pristanak, a fra Dobroslav, čini se, nikada nije ni došao u Mostarski Gradac.

Fra Zvonko se brzo i dobro snašao u novoj sredini i novoj ulozi. Iz pisma koje je poslao provincijalu fra Leu može se iščitati kako je često išao u bolnicu i samostan posjetiti bolesnog fra Zlatka te kako je jako zadovoljan premještajem. No



Mladomisnici, 16. lipnja 1940. godine, fra Zvonko stoji u sredini

fra Zvonko ni ne sluti da će upravo u toj novoj i njemu dragoj sredini, na tragičan način, dočekati završetak svoga ovozemaljskog života.

Ranije spomenuti fra Mirko i fra Bruno nakon nekog vremena odselili su iz Mostarskoga Graca te su, za razliku od drugih, preživjeli rat. Petorica fratara iz širokobriješkoga samostana dolaze u župnu kuću u Mostarski Gradac, a to su bili: fra Krešimir Pandžić, fra Augustin Zubac, fra Roland Zlopaša, fra Rudo Jurić i fra Kornelije Sušac. Njih petorica došli su kod fra Zvonke kako bi se sklonili od nedaća i strahota rata u Širokom Brijegu. Nedugo zatim, fra Zlatko odlazi na liječnički pregled u Mostar, a partizani dolaze u Mostarski Gradac. Izveli su fra Zvonku i petoricu njegove subraće iz kuće, povel ih sa sobom i ubili. Oni koji su živjeli s fra Zvonkom, u svojim svjedočanstvima i sjećanjima govore kako je bio tih i povučen, ali pouzdan prijatelj kojemu se moglo vjerovati. Također svjedoče kako je ostavio dojam istinskoga navjestitelja evanđelja te da je bio požrtvovan svećenik.

Gospodine, primi u svoje kraljevstvo sve koji su ti vjerno služili u tišini i predanosti, naviještajući tvoju Riječ životom i primjerom. Daj i nama milost da u poniznosti, pouzdanju i požrtvovnoj ljubavi budemo vjerodostojni svjedoci tvoga evanđelja. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Luka Bešlić

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.